Interiority

Rama IX Art Museum Foundation

Attasit Aniwatchon

Interiority

Attasit Aniwatchon

Rama IX Art Museum Foundation

7–31 August 2010
Numthong Gallery

Interiority

Rama IX Art Museum Foundation

After a few dramatic scenarios have gone by, my life in the past two years has changed considerably. The future has arrived. I just have a feeling that it is not quite like what I had pictured. Often my thoughts run back to selected scenes – trying to understand more of their vivid concrete and abstract details. But all of the sudden, that train of thoughts surprisingly snaps back to one particular place. I had felt like this before in my dreams: my childhood home, a strange land, a flying sensation – and they all took turn to repeat themselves. Sometimes when I was on a trip to a new destination, it felt like deja vu. It was like I had been there before in my dreams – as if reality and fantasy had come together.

I took myself back to the still-lifes once more, for I believe they are more than an artist's objects for practicing his sketches. Underneath the mixture of their familiar and unusual shapes lie my life's deepest secrets; the past, loves, imperfections, hopes, and my most favorite of all – coincidences. They led me to what I had been searching for: the still-lifes which are the beginnings of putting together the pieces of the life stories of two people. My wish, as a painter, is to capture the essences of the stories to their very minuscule details – repeatedly. Like photographs of the same object but shot from different perspectives, they still tell the same stories – but only with different emotions – beneath a vibe unseen to human eyes.

The question is, if my paintings are speaking to people as widely as pop music does, would arts that portray themselves realistically and pop music be the same thing? Would there be anyone spending a few minutes to read what's inside my mind like he or she would attentively listen to a song? Certain songs could have taken our breaths away with beautiful melodies and lyrics that will forever imprint in our memories. My paintings tell the stories that can be found in everybody's life - although sometimes we may forget about them. To me, should such time comes, the magical portal through those still-lifes will open, taking me back to the chambers bathed in warm light. And I will be there, spending my time as long as I could, listening to my favorite songs over and over.....

"...the night has just fallen.
The moon is high, just like my mind.
Beautiful is the water from the sky's reflection.
Alas, the light up there is too far.
The pretty moon would never be where we are."

Lotus Pond / Lyrics by Lek Toparn / Written by Ue Sunthornsanan

เรื่องหุ่นนิ่งจากห้องทั้ง4

Rama IX Art Museum Foundation

หลังจากละครประโลมโลกบางฉากผ่านไป ชีวิตในช่วง 2 ปีหลังของผมก็เปลี่ยนไปพอสมควร มันเป็นอนาคตที่เดินทางมาถึงแล้ว ผมแค่รู้สึกว่ามันไม่เหมือนภาพที่เคยคิดไว้สักเท่าไร บ่อยครั้งผมย้อนไปทบทวนบางฉาก บางตอน พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่ผ่านมาให้มากขึ้นกับรายละเอียดมากมายทั้งในเชิงรูปธรรมและนามธรรม แต่ความคิดนั้นก็พลันถูกตัดกลับมาในสถานที่หนึ่งอย่างห้วนๆ และน่าฉงน ผมเคยรู้สึกแบบเดียวกันนี้ในความฝัน ภาพบ้านเก่าสมัยเด็ก ดินแดนประหลาด ผมเหมือนบินได้ มันเกิดขึ้นซ้ำๆ สลับไปมา บางครั้งบางคราเมื่อได้มีโอกาสเดินทางไปยังสถานที่แปลกใหม่บางแห่งก็คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยมาถึงแล้วในความฝันก่อนหน้า ราวกับว่าความจริงกับความฝันมาบรรจบกัน

ผมพาตัวเองกลับไปหาเรื่องหุ่นนิ่งอีกครั้ง เพราะเชื่อว่ามันเป็นอะไรได้มากกว่าแบบฝึกหัดของคนศิลปะ ภายใต้รูปกายที่ดูคุ้นเคยและแปลกตาคละเคล้ากันไปของหุ่นนิ่งเหล่านั้น มีเรื่องลึกที่สุดของชีวิตผมซ่อนอยู่ ทั้งอดีต ความรัก ความไม่สมบูรณ์ ความหวัง และความบังเอิญที่ผมชอบเป็นพิเศษ มันนำทางให้ไปพบกับสิ่งที่ผมพยายามค้นหา มันทำให้ผมได้พบตุ๊กตาบางตัวอันเป็นจุดเริ่มต้นของการปะติดปะต่อเรื่องราวชีวิตของคน 2 คนเข้าด้วยกัน ผมอยากจะทำหน้าที่ของคนเขียนรูปที่เขียนบอกเล่าเรื่องอย่างละเอียดซ้ำแล้วซ้ำเล่า คล้ายภาพถ่ายต่างมุมมองที่ยังคงเนื้อหาเดิม แต่ให้อารมณ์แตกต่างภายใต้บรรยากาศที่ตามนุษย์ไม่อาจมองเห็น

คำถามคือ...ถ้าภาพเขียนของผมกำลังสื่อสารกับมนุษย์ในวงกว้างเช่นเดียวกับเพลงป๊อปแห่งยุคสมัยแล้ว ศิลปะแบบเรียลลิสติกและดนตรีป๊อปจะเป็นเรื่องเดียวกันหรือไม่? จะมีใครใช้เวลาอยู่ตรงหน้างานของผม 3-4 นาทีเพื่ออ่านความในใจของผม เหมือนที่เขากำลังตั้งใจฟังเพลงเพลงหนึ่งหรือเปล่า? เพลงบางเพลงอาจหยุดเราได้ด้วยความสวยงามของท่วงทำนอง เนื้อหา และทำให้เราจดจำไปได้อีกนาน ส่วนภาพเขียนของผมมันเป็นเรื่องที่มีอยู่ในชีวิตคนทุกคน ถึงแม้ว่าบางครั้งเราอาจจะหลงลืมมันไป สำหรับผมเมื่อถึงเวลานั้นประตูวิเศษจากตุ๊กตานำโชคจะเปิดออก เพื่อพาผมกลับไปยังห้องที่อาบไปด้วยแสงไฟอุ่น ผมจะใช้เวลาอยู่ตรงนั้นนาน...เท่าที่จะนานได้ เปิดเพลงที่รักฟังซ้ำ ครั้งแล้วครั้งเล่าไม่รู้เบื่อ...

"...ราตรีเพิ่งเยือนเห็นเด่นเดือนเหมือนจิตเรา
น้ำงามด้วยเงาจากฟ้า
ดวงบนนั่นไกลนัก เกินจักเอื้อมคว้า
เดือนแก่นนี้มาให้ชม..."

ท่อนแยกเพลง หนองบัว / คำร้อง เล็ก โตปาน / ทำนอง เอื้อ สุนทรสนาน

Rama IX Art Museum Foundation

The Lady and the Garden, 2010.
Acrylic on canvas, Size: 70 X 110 cm.

The Early Morning, 2009.
Acrylic on canvas, Size: 120 X 120 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

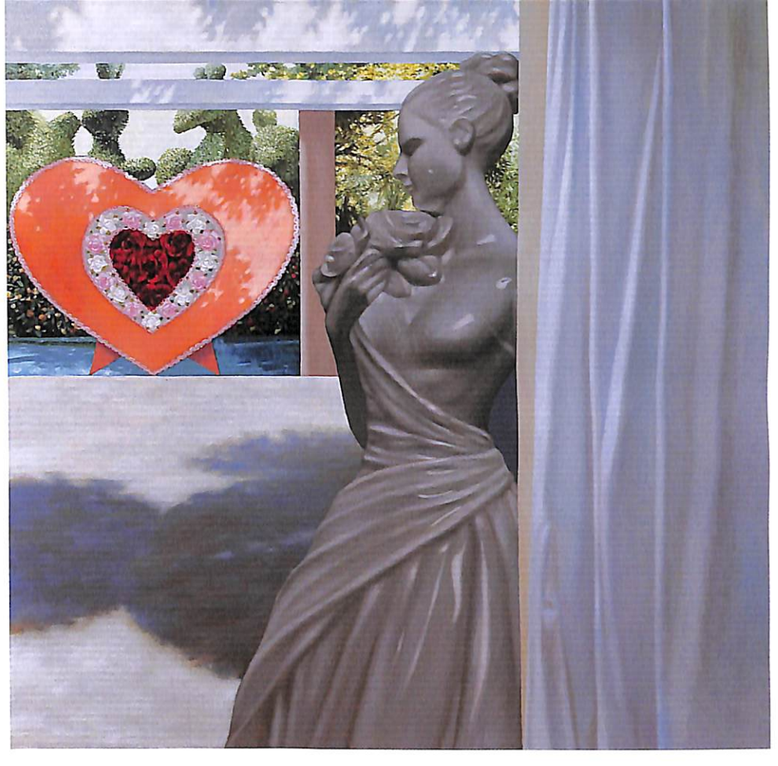

The Sunny Afternoon, 2009.
Acrylic on canvas,
Size: 120 X 120 cm.

After the Sunset, 2009.
Acrylic on canvas,
Size: 120 X 120 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

The Warmwhite Mickey Light, 2010.
Acrylic on canvas, Size: 180 X 150 cm.

The Night Light, 2009.
Acrylic on canvas, Size: 120 X 120 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

The Empty Table Full of Cloud, 2009.
Acrylic on canvas, Size: 140 X 180 cm.

The Lucky Black Cat Beside the Lady, 2009.
Acrylic on canvas, Size: 180 X 150 cm.

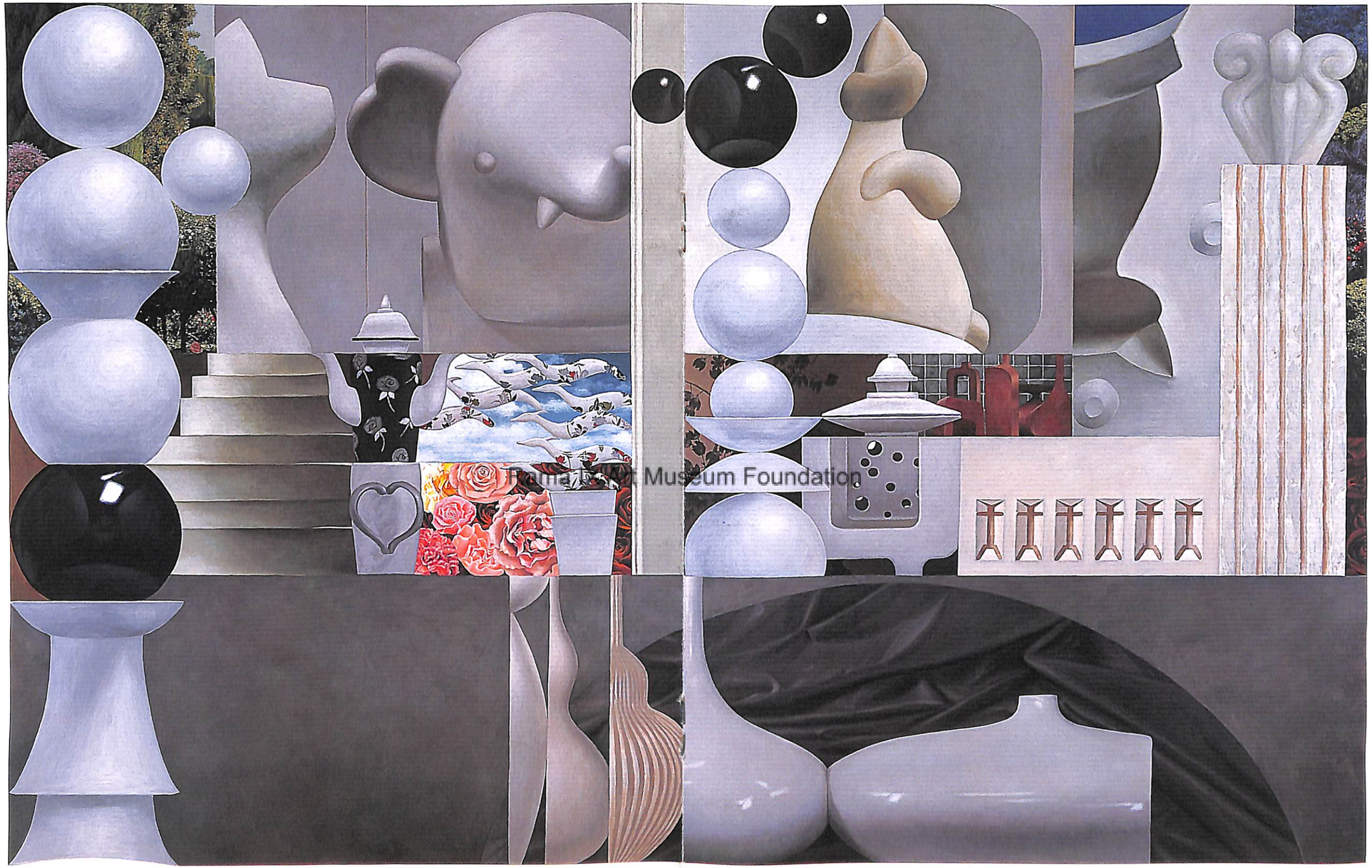

Rama Museum Foundation

The Still Life Melody, 2009.
Acrylic on canvas, Size: 180 X 280 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

Lucky Gate Opening, 2010.
Acrylic on canvas, Size: 130 X 195 cm.

Warm White in the Blue Room, 2009.
Acrylic on canvas, Size: 180 X 150 cm.